

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 369

ngày 30 tháng 07 năm 2002

Tờ báo hằng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Chuyển Thức

*Chuyển thức qui nguyên vĩa với hồn
Bình tâm tu luyện tự mình mình
Quý yêu muôn loại cùng giao cảm
Thành thật chính mình phát triển mình*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 25/05/02 đến 31/05/02

Copyright 2002 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ thì phải làm sao?
- 2) Trí phát triển nơi nào?
- 3) Muốn được trí minh tâm sáng thì phải làm sao?
- 4) Nguyên lai bốn tánh do đâu hình thành?
- 5) Trí tâm thanh nhẹ là sao?
- 6) Niệm Phật liên tục có thể quên tất cả sự hận thù hay không?
- 7) Sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới đâu?

<p>1) Montréal, 26-05-2002 1 : 45 AM <i>Hỏi : Muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp : Thưa muốn có sự giao liên liên tục với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ thì phải hướng tâm từ trung tâm bộ đầu thường xuyên thì mới cảm thức được điều lành</p> <p>Kệ : <i>Hướng tâm trung giới tự phân minh Dẫn giới khai thông rõ tiến trình Tiến hóa từ hồi tâm đạt thức Bình tâm thanh tịnh tự phân minh</i></p>	<p>2) Montréal, 27-05-2002 5 : 05 AM <i>Hỏi : Trí phát triển nơi nào?</i></p> <p>Đáp : Thưa trí phát triển nơi trung tâm giữa trán</p> <p>Kệ : <i>Trí tâm phát triển chuyển tâm an Thanh giới quang minh đường chẳng động Minh giải thâm tình qui một mối Thân tâm ổn định pháp thân hồi</i></p>
<p>3) Montréal, 28-05-2002 8 : 05 AM <i>Hỏi : Muốn được trí minh tâm sáng thì phải làm sao?</i></p> <p>đáp : Thưa muốn trí minh tâm sáng thì phải chịu hạ mình hướng thượng hành pháp thì sẽ có kết quả</p> <p>Kệ : <i>Hướng thượng hành pháp giải cơ cần Trí tâm khai triển chuyển tâm an Hành thông chuyển hóa thân an khỏe Cải tiến chính mình không gián đoạn</i></p>	<p>4) Montréal, 29-05-2002 6:55 AM <i>Hỏi: Nguyên lai bốn tánh do đâu hình thành?</i></p> <p>Đáp: Thưa nguyên lai bốn tánh do tập quán hình thành</p> <p>Kệ: <i>Nguyên lai bốn tánh vốn không không Tự tạo đường hư do ý động Chậm trễ không hành không thức giác Tự tu tự tiến tránh lòng vòng</i></p>
<p>5) Montréal, 30-05-2002 5: 00 AM <i>Hỏi: Trí tâm thanh nhẹ là sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa trí tâm thanh nhẹ thật sự qui không</p> <p>Kệ: <i>Thực hành tiến tới tự qui không Chẳng có lo âu chẳng bận lòng Tự giác tự minh không dấy động Thành tâm tu luyện tự khai thông</i></p>	<p>6) Montréal, 31-05-2002 9: 20 AM <i>Hỏi: Niệm Phật liên tục có thể quên tất cả sự hận thù hay không?</i></p> <p>Đáp: Thưa niệm Phật liên tục có thể mở được đại trí và thực hiện từ bi độ tha tại trần</p> <p>Kệ: <i>Từ bi tận độ quần sanh tự tiến Giải tỏa phiền ưu giải nổi phiền Thức giác chính mình khắp các miền Bình tâm tu luyện giúp tha hiền</i></p>
<p>7) Montréal, 01-06-2002 8 : 25 AM <i>Hỏi : Sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới đâu?</i></p> <p>Đáp : Thưa sự mong muốn của người hành pháp sẽ đạt tới sự quân bình</p> <p>Kệ : <i>Quân bình tự đạt vốn người tu Tiến tới quán thông tự giải mù Hứng chịu muôn điều duyên bất trắc Trùng tu giải quyết chuyện mê mù</i></p>	

THƯ TỪ LAI VẮNG

A, ngày 14/02

Kính thưa Thầy Tám,

Con tên là Đ T T L, năm nay con 27 tuổi ta. Con xin kính thư này đến Thầy, mong được Thầy hiểu được đầu đuôi câu chuyện của con để Thầy giảng dạy cho con.

Đã gần 5 năm nay, con làm bạn cùng anh M., em của chị F. Tụi con không ngờ rằng thời gian và tình cảnh đưa đến chúng con ngày hôm nay. Mới ban đầu con không được biết gì về anh M. Anh không có nói gì về pháp môn thiền Vô Vi cho con biết cả. Mãi đi đến 3 năm qua, tình cảm của con lúc đó tràn đầy đối với anh M., thì anh nói sơ về pháp môn cho con nghe và nói rằng anh ta hành pháp từ bên VN.

Con nghe anh nói về pháp nhưng thật sự rằng con không ngờ rằng anh không thể lấy vợ. Riêng con khi con được biết anh nói như vậy thì con rất là buồn. Buồn cho thân phận con gái của con. Khi con thương anh ta, con tưởng rằng 1 ngày nào đó con sẽ làm vợ anh. Buồn quá nhưng làm sao đây khi mình đã lỡ thương rồi? Con không làm sao dứt khoát tình cảm được vì tình con quá sâu đậm, níu kéo con quá nhiều. Sau đó chúng con nghĩ, đừng bao giờ nghĩ đến, chuyện đến thì sẽ đến. Sau đó, con có biết rằng anh ta có hỏi ý kiến Thầy sau một khoá học và chị anh ta mới biết được rằng anh ấy quen con. Lâu lắm anh ấy mới nói lại cho con nghe là thầy nói nếu anh ấy lấy vợ thì cũng không có sướng, phải lo đầy đủ, nhưng tùy anh ấy lựa chọn. Sau đó một hôm chị F. và chị S. có điện cho anh ấy, lúc đó con có ở nơi đó. Ảnh đưa ống nghe cho con nghe, lúc đó con chưa hề biết chị của anh ấy mà cũng chưa biết ngôi thiền. Con nghe chị F. và chị A. kêu M.: "Bỏ đi M ơi, bỏ đi, dứt khoát đi"...

Lúc đó con nghe xong sao con cảm thấy ghét mấy chị của ảnh vô cùng, con nghĩ sao mà coi con quá rẻ như vậy? Tự ái con bị chạm đi và con chỉ biết có khóc mà thôi. M. khuyên con đừng nên buồn vì mấy chị ấy là người tu nên nghĩ như vậy. Con buồn quá, con nghĩ rằng tại sao nói như vậy, tại sao chia rẽ một đôi bạn khi họ đang thương nhau? Con đâu phải là hạng người tồi tệ đáng khinh khi như vậy? Con sanh trong một gia đình đàng hoàng học thức mà sao như vậy? Bao nhiêu câu hỏi con bắt đầu từ đó. Sau đó con chỉ buồn thầm trong bụng mà thôi vì con quá yêu thương anh ấy mà con cố gắng chịu đựng tất cả.

Lúc ấy con nghĩ đến khi anh ta quen con, anh ta không có một công ăn chuyện làm, một nghề nghiệp gì và đi ở nơi này năm ba hôm, nơi nọ năm ba hôm. Con khuyên anh ấy đừng lười biếng, cố gắng đi học nghề điện để sau đó đi làm. Con nhờ quen với một người có một căn phòng cho thuê, con nói anh ấy nên có một căn nhà mà sống chứ ở đây đó, lòi thôi quá đi. Và khi con quen với anh ta, anh ta bỏ mấy chị ở L lên Paris, chị em giận không một lần về thăm, con thấy anh ta hồ hững với chị em ruột thịt, con khuyên anh nên về thăm các chị. Anh ta nghe con trở về mỗi mùa Giáng Sinh thăm chị ở E. Lúc đầu con mừng thấy anh ấy làm chuyện phải cho đến khi anh không còn lang bang nữa thì mấy chị chưa hề thấy con lại biểu bỏ con đi. Làm sao con không tủi hổ cho phận con gái này? Con cũng được biết M. đã làm khổ rất nhiều người đàn bà, con gái, vì anh có nói cho con nghe và nói với con rằng giờ anh ta thương con, và chỉ biết là có thương độc nhất một mình con thôi. Sau đó mỗi khi mấy chị điện cho anh, anh nói láo rằng anh đã bỏ con rồi. Nhưng thưa Thầy, con rất là bị oán thầy ơi. Trường hợp cứ tiếp tục như vậy và một hôm anh có nói rằng nếu ảnh thiền, con cùng thiền thì các chị có lẽ không chống đối hôn nhân của hai đứa đâu. Con nói ảnh chỉ con thiền, anh ta chỉ cho con cho đến năm ngoái, lúc Tết, ba má con bắt đầu thấy

con vì quá thương ảnh nên vì ba má con thương con nên chấp nhận cho con đem anh ấy về nhà giới thiệu cho ba má con.

Lúc đầu ba má con biết con quen với ảnh, ba con không bằng lòng vì nghĩ rằng anh ra là Ấn Độ lai, đủ thứ chuyện hết, còn mẹ con thì vì thương con nên cứ ngày đêm nói xuôi với ba con. Ba má con chỉ có mình con là con gái nên thương con mà bằng lòng chấp nhận anh M. Khi ba má con cho phép con dẫn anh ta đến nhà ăn cơm Tết, thì luôn anh ta và luôn cả con đều mừng. Lúc đó anh ấy được một người lớn tuổi quen đã giới thiệu cho anh vô làm hãng máy bay. Ông bà bác đó rất là ghét anh M. vì cũng biết anh M. hồi xưa chỉ lo chơi bời, không làm ăn gì nên sự nghiệp. Nhưng sau vì ông bà bác đó thấy mến con, coi con như con nên mới hiểu hoàn cảnh của hai đứa mà cố gắng giúp cho anh vô để có công ăn chuyện làm để mà đi hỏi con làm vợ. Anh ta có nói là sẽ nhờ ông bà bác đó đứng ra làm người đi hỏi con.

Sau khi ba má con đã gặp ảnh, ba má con biết rằng từ đó đến giờ chị anh ta chưa hề gặp con. Ba má con la con sau buổi ăn và nói là con dại khờ quá. Tại sao quen nhau gần ba bốn năm mà không biết gia đình của anh ấy. Biết đâu gia đình anh ấy không chịu con, ba con mất mặt với gia đình bên ảnh. Con buồn, con khóc và con nói là không phải ảnh gạt con đâu vì ảnh muốn nhờ ông bà bác quen đó vô đứng ra hỏi con. Còn mấy chị vì tu nên không muốn dính líu vào chuyện của ảnh. Ba má con bắt buộc là phải có mấy chị hay chị lớn lên hỏi thì mới gả.

Sau đó con buồn quá biết nói sao đây, con đành nói với anh ta. Anh ta có la con tại sao gấp quá vậy? Thưa Thầy trong mấy năm quen anh ta, làm bạn gái anh ta mà lúc nào con cũng tự cho ảnh là chồng con chứ có bao giờ con nghĩ là một người bạn đâu! Mấy tháng trôi qua, ông bà bác hỏi ảnh sao không đi hỏi con đi, ảnh nói rằng vì chưa có tiền. Ông bà bác nói không tiền thì làm đơn sơ nhưng cũng phải ra đạo lý chứ như vậy hoài không được. Anh ta hèn lẩn và nói từ từ, đâu có gì gấp đâu.

Sau, có một hôm ba má con la rầy con và nói là con chưa trả hiếu mà đã làm khổ cha mẹ rồi. Con lại đi nói với anh ta. Sau đó anh ta mới nói là anh ta đã có một đứa con rơi cách đây sáu năm rồi vì vậy chị anh ấy không nhận một ai khác hết.

Thưa Thầy, xong, anh ta có một hôm nói mãi như vậy, con buồn quá, con chỉ muốn chết mà thôi. Anh dấu con một đứa bé mà không hề biết gì từ ngày quen anh. Con như bị ai bổ búa vào người con. Kính thưa Thầy, lúc đó con đang mang thai của ảnh vì không biết làm sao khi anh ta không bằng lòng giữ nên con không giữ được nó. Khi nghĩ lại con cảm thấy mình tội lỗi vô cùng. Nhưng con biết làm sao? Chuyện này chưa bao giờ ai biết ngoài anh ta và con. Xin Thầy đừng cho mấy chị ảnh biết, con không hiểu rồi sẽ ra sao.

Sau khi con biết ảnh đã dấu con đứa con rơi kia, con buồn vô cùng, tuần đó con có đi một buổi dạ hội VN, có các bạn trai gái của ảnh đi. Nhưng con không muốn ảnh biết là con đi hôm đó, con đã dối ảnh và con nói rằng con đi về nhà ăn tiệc với ba má con. Và ảnh đã nghi là con đi vào đêm dạ hội đó vì ảnh biết các bạn của tụi con có rủ con. Sáng hôm sau, ảnh hỏi con có đi tiệc vui không? Con nói sự thật là con đi với các bạn đã rủ con hôm qua. Từ đó anh ấy nói là như vậy thì anh ta không bao giờ lấy con làm vợ.

Nhưng thưa Thầy, hôm đó con đi, con không có làm gì cho bạn bè khinh khi ảnh cả. Con chỉ vì buồn, mà đi thôi. Anh cho là con dối anh. Thầy ơi con tức đến nỗi không hiểu sao anh không nghĩ lại là ảnh đã dối con trong mấy năm trời đứa trẻ kia? Và không nghĩ một chút nào đứa trẻ mà con mang trong khi đó

được gần hai tháng. Con cảm thấy mâu thuẫn quá nơi ảnh, con khóc vô cùng, anh còn nói hoài với con cho đến bây giờ rằng anh ta tính cưới con thật sự nhưng vì con làm như vậy thì đừng hòng anh lấy con làm vợ! Thầy ơi, có lẽ anh ta mâu thuẫn đến nỗi quên rằng con đã chờ hơn 3,4 năm trước khi xảy ra câu chuyện, mà anh còn không nhúc nhít đá động gì đến hôn nhân.

Con không hiểu sao vậy mà lòng con cũng còn yêu anh ta tha thiết. Tất cả là lỗi của con. Lúc nào anh ấy cũng trách con như vậy.

Sau đó con chỉ biết sống ngày qua ngày mà thôi, thưa Thầy. Nhưng con không hiểu sao oán thì con cũng có oán, mà thương sao con còn thương quá thầy ơi.

Cách đây gần một năm, anh ta có dẫn con xuống E và nói với mấy chị rằng con muốn thiền chung và học hỏi trên con đường đạo.

Thời gian qua và lúc sau này con bị nhức đầu kinh niên. Con nhức đầu mà còn bị kéo lên dây gân bên hai màng tang nên hai con mắt con nó nhức theo. Và con đã cảm thấy lúc mới thiền, thì con giải được nóng giận, nhưng lúc sau này thì con bị nóng giận trở lại và bị tức ngực vô cùng. Con không sao không nghĩ đến cái duyên tình ngang trái và lỡ làng của con.

Con buồn, có nhiều lúc con muốn oà lên khóc cho nguôi đi nỗi buồn của mình. Biết làm gì hơn khi con không thể nào dứt nỗi cái cuộc tình kia. Tại sao vẫn còn thương ảnh vậy thưa thầy? Con khổ quá rồi, mà tại sao con còn níu kéo làm gì? Còn anh ta thì nói đường anh đã chọn anh không lấy vợ đâu. Thầy ơi con phải làm sao đây? Hiện giờ con không còn tin tưởng gì nơi ảnh và luôn cả chính con. Ảnh thề với con rằng ảnh chỉ biết có một mình con và coi con như vợ ảnh. Không còn một ai có thể làm cho lòng ảnh xao xuyên để mà ảnh bỏ con. Nhưng sao con cứ ngày đêm nghĩ xấu cho ảnh. Con nghĩ rằng ảnh nói láo, ảnh coi con như một đồ vật, khi cần thì người ta sử dụng, khi chán thì người ta bỏ xó rác. Con khổ tâm vô cùng vì ngày đêm con bị hai đứa bé ám ảnh con hoài. Một đứa là con rơi của ảnh, một đứa là hòn máu mà con đã nghe lời và đồng ý hủy diệt nó! Sao con ngu dại quá vậy thưa Thầy? Giờ con xin Thầy giúp con khỏi bệnh ghen tương và bệnh nghĩ xấu cho người khác.

Con khổ tâm lắm Thầy ạ. Con có đi xem bác sĩ trị bệnh tâm thần, họ nói vì con quá sợ mất ảnh mà con ngồi thiền. Nhưng vì con ngồi mà không hiểu lý lẽ vì sao con ngồi nên con không giải được buồn phiền mà còn lại thu hút nó. Con mới đi đến bác sĩ này khoảng hai tuần nay thôi nhưng ông ta có nói cho con rằng nếu mà con đến trễ hơn 3 hay 4 tháng nữa, có lẽ sẽ đem con vô bệnh viện chữa trị chứ không phải thường. Ông nói vì con bị thất vọng và thất tình, đem đến cho con oán hận.

Thưa Thầy con có nói cho chị F. nghe nhưng làm sao con có thể nói tất cả cho chị hiểu được, chị cho con số telephone ở Canada của Thầy. Con có phone cho Thầy nhưng bác T. nói Thầy đang đi thuyết đạo ở Mỹ nên khuyên con nên thư cho Thầy.

Mong Thầy thương con đừng bỏ con Thầy ơi. Xin Thầy cứu vớt lấy con và độ cho con đừng bao giờ ghen tương giữa anh M. và bao người con gái khác. Và con đừng nghĩ xấu cho mọi người. Con khổ tâm quá, chỉ có Thầy, xin Thầy giảiùm con và cứu độ cho con.

Con mong muốn lúc nào con cũng phải tin tưởng nơi M., lúc nào con cũng đừng bao giờ nghĩ xấu cho anh ta, cho bao nhiêu người khác. Con mong mỗi đừng bao giờ con oán hờn ai cả vì con có tánh nếu mà ghét người nào thì lại ghét người ta như chết, mà còn thương thì cái gì cũng thương.

Thưa Thầy, sở dĩ con không tin nơi M. và hay nghi ngờ anh ta là vì anh nói anh thương con, chỉ có mình con mà thôi nhưng sao anh ta gặp người nữ nào cũng liếc và nhìn họ vậy thưa Thầy? Vả lại anh có hay thích cờ bạc mà mấy chị đâu có biết. Con ghét cái cách sống của anh lắm thưa Thầy. Hút thuốc rất nhiều, cờ bạc thì cũng không chừa. Làm sao con nghĩ được là anh đã trở thành một người đàng hoàng? Xin Thầy cứu giúp con, con như điên như khùng. Chưa bao giờ con nghĩ rằng con sẽ là một chiếc giẻ rách thưa Thầy. Nhưng ngày hôm nay thật sự con là hơn một người ăn xin. Tâm tư con cô độc quá Thầy ạ.

Hiện giờ, có lúc con chỉ muốn khóc mà thôi, không còn gì để con cảm thấy hứng thú trên cõi đời này. Con nghĩ rất nhiều, quá nhiều về chuyện lập gia đình, nhưng con không muốn lập gia đình với một người mà mình không thương yêu làm sao có thể dài lâu. Lúc này con vẫn đi coi bác sĩ thường xuyên. Con không hiểu sao ý nghĩ bậy của con quá trầm trọng. Tuần này anh ta chán ngán công việc làm trong sở và nghỉ bệnh một tuần, con lại nghĩ rằng có lẽ người đàn bà kia dắt con anh lên mà anh dấn con. Hết nghĩ như vậy thì con lại nghĩ đến những cô gái mà anh đã quen. Có lẽ vì Tết VN nên anh ta vô nhà những cô đó thăm họ....

Con khổ quá Thầy ạ, chẳng biết tin hay không nơi anh ta vì có những lúc con không hiểu anh ra dụ con hay thương con thật sự. Tại sao sinh lý thì anh vẫn còn đòi hỏi con quá nhiều mà anh không cưới con làm vợ? Con đâu phải những cô gái giang hồ mà anh ta đã biết qua đâu! Xin Thầy giảng dạy cho con. Con không dám làm buồn mẹ cha, không biết nói lên nỗi uất ức này cùng ai, con mong Thầy thương con mà đừng cho thơ của con vào một xó và xin Thầy trả lời cho con rõ những gì con không hiểu.

Hiện giờ vì bác sĩ khuyên con nên ngưng thiền vì nói rằng con tưởng con làm cho con nhưng trong đầu óc con lúc nào cũng sợ mất M. nên con làm chỉ cho anh mà thôi. Không ích lợi gì vì bằng chứng rằng con bị thần kinh chấn động. Ông khuyên con nên cố gắng đừng nghĩ bậy bạ rồi từ từ ông sẽ giúp con chữa bệnh.

Bây giờ mỗi khi con đi ra ngoài, con thấy một đám cưới hay bạn bè con đã lấy chồng lấy vợ hay con thấy cái áo cưới là con hay dở cười dở khóc và ganh đua, tại sao vậy thưa Thầy? Con phải làm sao để đừng bị kích thích như vậy? Xin Thầy giảng dạy con.

Nãy giờ con đã lấy đi quá nhiều thời giờ của Thầy, xin Thầy tha lỗi cho con nhưng vì con quá cô đơn con không biết hỏi ý kiến và xin lời giảng dạy của ai ngoài Thầy ra. Mong Thầy đừng bỏ con. Con trông thư của Thầy nhiều. Nếu Thầy có hồi âm cho con, xin Thầy cứ gửi như sau. Đây là địa chỉ của anh M. vì con không muốn ba mẹ con gặp thư Thầy có lẽ sẽ buồn cho con.

Xin Thầy cho con xin một bài thơ tên con. Nhưng nếu Thầy có thời giờ chứ bằng không, con không dám làm phiền Thầy. Con mong thư Thầy ngày đêm, xin Thầy đừng bỏ con và tha lỗi cho con. Con, một tâm hồn cầu xin Thầy cứu độ cho con.

TL

V K, ngày 24/04

T L,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 14/02 được biết trong thư con đã kể lể toàn là việc giả ảo ở trần gian hình thành một giấc mộng mà thôi.

Cuộc sống giữa nam nữ ở tạm cảnh trần gian này tùy duyên thực hành mà ngộ đạo đó thôi. Con biết yêu thương cha mẹ nhưng mà con không giữ trọn chữ hiếu. Cha mẹ lo những gì cho con? Lo sự trinh tiết của con. Nhưng ngày hôm nay con đã liễu lĩnh trao hoa cho một người ngoài sự hỗ trợ của cha mẹ con là một điều đáng trách. Hiện tình đã lỡ rồi, con nên chấp nhận. Nhân sự kích động đó con nên học một bài học nhịn nhục tối đa, được mất cũng không cần thiết, chỉ cần tâm con thức giác. Hiểu rõ cảnh đời là tạm, dồn hết tâm lực hướng về con đường tu để báo hiếu cho cha mẹ. Đó là điểm chánh cuối cùng trong cuộc sống của con hiện tại. Không nên hướng tâm về một người thanh niên dâm dục, không biết gì về hiếu nghĩa. Cuộc đời đâu có nghĩa lý gì nữa, nhưng thâm tâm của con cũng cảm ơn anh ấy, nhờ anh ấy ngày nay con mới chán nản cuộc đời và tìm về con đường giải thoát, tức là phần hồn của chính con, vẫn tươi đẹp.

Con tu để gạt hái được phước đức đó cho cha mẹ lúc tuổi già được bình an và giải thoát, và độ cho người thanh niên kia thức tâm, rớt ráo tu học hơn. Đó là vai trò của con phải bước vào vị trí cứu độ hiện tại, thì tâm thân của con sẽ được an lạc. Con sẽ nhận thức rõ được việc làm của con có ý nghĩa hơn những người xung quanh con. Cố gắng mượn những băng giảng của Thầy về nghe cho nhiều để giải quyết điện năng ô trược trong cơ tạng của con.

Điện năng do đâu mà có? Do cơm gạo ở mặt đất hình thành, nuôi dưỡng con. Cơ thể con do điện năng của vũ trụ hình thành, thức tức là hồn của con đang làm chủ thể xác, chứ không phải thể xác làm chủ phần hồn. Cho nên ở thế gian này, không có một ai có thể chế ra con được, nhờ sự âu yếm của cha mẹ mà có sự hiện diện của con ở mặt đất này. Vậy con phải làm một điều có ý nghĩa tròn đầy và thanh nhẹ độ tha tại trần, tức là giúp đỡ những người đã lâm vào tình trạng của con được cứu rỗi. Quên đi quá khứ, chẳng cần tương lai, để quyết định vị trí hiện tại của chính mình, phát triển vô cùng là thực tế.

Chúc con vui khoẻ.

Quý thương.

Lương Sĩ Hằng

Vĩ Kiên

TRÍCH BĂNG ÔNG TÁM THUYẾT GIẢNG

Con thì trước đây con chưa có hiểu biết gì về thiên, và con thì cũng không có học hành nhiều hơn ai hết, qua đây thì đi làm. Cuộc sống của con thì cũng bình thường thôi, nhưng mà con cũng muốn tìm hiểu về thiên. Mà điều trước mắt là nãy giờ con có nghe thầy thuyết một số về thiên, và từ lâu con cũng có một vài câu hỏi. Khi nãy giờ con nghe thầy nói rằng: "Con người là do Bê Trên tái tạo ra và xuống đây để học hỏi". Như vậy thì sau khi con người chết đi, nếu như con người gọi là sống mãi mãi muôn kiếp, phần hồn phải được đi lên Bê Trên. Phải không thầy?

Ừ! Phần hồn là bất diệt. Con người hồng có sống muôn kiếp được, một lúc nào rồi thay đổi và tiếp tục để học.

Đạ, tức là phần hồn sẽ tiếp tục còn lại muôn kiếp phải không thầy?

À ! Đời đời.

Thưa thầy như vậy thì mình học ở đâu thì nhanh nhất hả thầy?

Học ở môi trường làm con người là nhanh nhất. Bây giờ anh nói làm con người sướng hay khổ anh nói tôi nghe đi?

Thưa thầy, theo cái nhìn của con thì con người sướng hay khổ là tùy theo cái nhận thức và sự giàu có của chính mình. Nếu như mà mình cảm thấy rằng: nếu như cuộc sống của mình mà đưa vào môi trường không may mắn thì mình cảm thấy mình sẽ khổ, nếu như cuộc sống của mình mà đưa vào môi trường mình có thể làm việc được, tìm được những cái gì mà đem lại cho mình vui sướng thành công trên mọi nẻo đường thì mình cảm thấy đó là mình vui sướng và hạnh phúc.

Sướng nó có vĩnh cửu không ?

Theo con thì bởi vì con người sống trên thế gian này không thể gọi là vĩnh cửu, bởi vì ai cũng có thể sống giỏi lắm là 100 năm thôi. Chỉ có một vài vị tiên bối nào mà có thể sống hơn nhưng rồi cũng phải chết.

Cho nên con người không thể có niềm vui vĩnh cửu được, và tất cả mọi loài không ai có niềm vui vĩnh cửu. Thậm chí theo cái nhìn của con, ông Phật cũng không có niềm vui vĩnh cửu luôn. Bởi vì nếu thật sự có Phật trên thế gian này, trên cái thế giới này, vũ trụ này, thì Ông nhìn thấy loài người chiến tranh giết chóc như vậy Ông cũng đau khổ luôn. Nếu Ông thương loài người thì bản thân Ông cũng đau khổ. Cho nên không có ai mà nói rằng là mình vui sướng vĩnh cửu cả!

Cho nên một khía cạnh lý luận của đời thì chỉ thấy có một khía cạnh à, hổng có thấy được hai mặt. Cho nên này tôi giảng đó là hai mặt. Cái xác này cấu trúc từ siêu nhiên mà có hình thành, không phải là ở thế gian người ta ép mình ra được và người ta chế mình ra được. Một cái móng tay của anh hổng có ai chế, hổng có để! Mất bao nhiêu tỷ mà cũng hổng chế được, anh thấy không?...

Dạ!

...Thì cấu trúc từ siêu nhiên mà có, mà nếu mà tu bỏ nghiệp tâm mà trở về một vị Phật thì người ta từ cái khổ đi tới cái sự kêu bằng: đời đời thanh tịnh hạnh phúc. Hổng có ông Phật mà nhìn thấy người ta khổ, ông Phật phải nhìn hai nghiệp mặt và trái, vì thằng này nó phạm luật vì nó ôm luật xuống thế gian mà nó phạm luật thì nó phải học cái bài đó để nó trở về với sự sáng suốt của chính nó. Chớ ông Phật hổng có thấy người ta đau khổ. Chúng sanh tới than với ông Phật là: tôi đau khổ. Bị vì ông Phật ổng thấy con người hổng có chết. Cho nên ông Thích Ca ổng nói trước mình: "Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành" vì chúng sanh là mang cái nghiệp, duyên nghiệp là cái thể xác này là duyên nghiệp. Cái xác này nó tạo cái sóng sông mê, đó là duyên nghiệp. Rồi nó phải giải nghiệp tâm, lúc đó nó mới trở về Phật được. Mà khi nó trở về Phật là nó an nhiên tự tại, mà an nhiên tự tại đó là cái luồng thanh quang luồng từ quang của Đức Phật phải tận độ chúng sanh. Phật luôn luôn tận độ chúng sanh thì không thấy chúng sanh đau khổ, cũng như anh làm cha mẹ luôn luôn anh lo cơm áo cho con này kia kia nọ, anh thấy con không đau khổ, chỉ nó từ chối là nó đau khổ thôi! Anh hiểu chỗ đó không? Cái đó là tình mẹ, tình Phật cũng như tình mẹ thương con hay tình cha thương con như vậy! Cho nên ông Phật không phải ông Phật nhìn chúng sanh đau khổ rồi ổng đau khổ, nói vậy tu Phật làm cái gì? Giải thoát cái gì kêu bằng giải thoát.

Con xin câu hỏi kế tiếp. Vậy thì tại sao con phải xuống thế gian này?

Tại vì con (người) tội chưa hoàn tất, thì con phải học cái nhục rồi để tiến hóa lên một chỗ tinh vi hơn.

Như vậy thì con người trên thế giới này càng ngày càng đông. Như vậy thì càng ngày con người ở trên..Bề Trên.. tức là con từ đâu đến?-Tức là con từ ở một nơi nào đó...ở bên cạnh của Đức Phật đi, hoặc nơi thanh tịnh ra. Như vậy con người càng ngày càng gia tăng trên thế giới này: người Trung Hoa bây giờ gần trên một tỷ. Như vậy số người mang tội càng ngày càng nhiều, ở đâu mà tới đây càng ngày càng nhiều?

Đó là cái cơ tiến hóa định luật hóa hóa sanh sanh không ngừng nghỉ để dẫn tiến hơn loại tiến hóa. Chớ không phải là nó ở đâu. Hỏi chứ cái cây, sạn, cát.. tiến hóa rồi đi đâu?-Về được con người là hạnh phúc lắm! Từ con người mới suy tư tới: Tiên, Phật, Thần, Thánh.

THƠ

NGHỊCH CHUYỂN

Ta cũng là tu sĩ một thời,
 Pháp màu tinh tấn luyện chiều mới;
 MINH chân lý,
 TÈ gia tu chính.
 THUA nhin người,
 CẢM động đất trời.
 TẠO nghiệp lớn,
 CỬ trần bất nhiễm.
 BỬ thân hèn,
 THẢO mộc thường xơi.
 HAO tài chi!
 ĐẠM bạc qua bữa.
 LUYẾN tiếc nhiều,
 CHẬM tiến trong đời.

Thiền Đăng.
 (TĐ, 7/2002)

KHEN CHÊ

Chữ VÔ dễ nói khó tâm
 Ốc quen tranh chấp dễ lầm dễ sai
 Cứ khen ông đó mới tài
 Quên mình là kẻ đóng vai ông Trời
 Ông Trời đang vướng tâm đời
 Khen chê thanh trước nữa vời khó tu
 Suốt ngày óc nghĩ lu bù

Bạc tiền nhà cửa xây từ nhất tâm
 Thiếu tu khó giải cái dâm
 Luận bàn che dấu tạo tâm yếu hèn
 Đời người ai cũng lắm phen
 Phạm rồi tái phạm lem nhem quá nhiều
 Người đời phải nếm đủ điều
 Thanh thanh trước trước lần tiêu tâm phàm
 Khổ đau mới biết mình tham
 Nghiệp trần lãnh đủ hết ham chuyện trần
 Ông Trời khi ấy thức tâm
 Qui y chơn pháp tự tâm đường đi
 Tự mình tiến giải sân si
 Thị phi dẹp bỏ, pháp qui giữ gìn
 Tu trong thanh trước càng mình
 Hành trong pháp lý tự tin tự tâm
 Tu hành ráng nhớ cái tâm
 Dẹp phần mê chấp khỏi lầm khỏi sai
 Tỉnh rồi ai cũng như ai
 Không còn tranh cãi đúng sai hại mình
 Mọi người ai cũng dẹp xinh
 Riêng ta biết lỗi mới mình đạo đời
 Người tu thực hiện dững lời
 Răng kè miệng ngậm dẹp lời khen chê
 Bạn ơi kíp tách bến mê
 Không còn tranh chấp được về Phương Nam.

B.B.
 (PN, 05/6/2002)

BẠN ĐẠO VIẾT

Nổi Vòng Thương Yêu !

Đọc qua bài “Đời Đạo Song Tu” của anh Phạm Bá Toàn và “Tu Dễ Hay Tu Khó” của bạn đạo Tạ Thái, lòng tôi vô cùng xúc động vì có được các huynh tử cùng chung xây dựng khí giới tình thương và đạo đức.

Người tu học đạo lúc nào cũng mong muốn cho đạo được tốt đẹp, nhưng quên rằng đạo có tốt hay không đều do con người làm nên. Đạo vốn không xấu, chỉ do tâm ý bất chánh con người tạo ra.

Nay ta may mắn gặp được Pháp báu và có ân phước lớn lao là được minh sư (Đức Thầy Tám) hướng dẫn chúng ta tu. Bất cứ ai trên đường tu học cũng đều muốn cho mình được tốt đẹp hơn,

nhưng chẳng may trên bước đường thử thách phần đông chúng ta đều vấp ngã. Cái quan trọng là khi bị ngã đau quá, ta có đủ can đảm đi tiếp hay không? Và khi anh em chúng ta chẳng may rớt vào hố sâu, chúng ta có sẵn sàng giúp các anh em ấy vượt qua nỗi đau khổ chẳng? Với tâm chân thành, tôi nghĩ không khó lắm phải không các anh chị? Chúng ta hãy thực hành điều thứ ba của Đức Thầy là “Thương Yêu và Tha

Thứ”. Hãy thương yêu thật lòng với anh em lỡ lỗi lầm, bởi vì có thể con đường chúng ta đi rồi cũng giống như các anh chị đi trước, hãy thật lòng tha thứ cho nhau, ngồi lại với nhau, nối vòng tay lớn của Vô Vi trong tình thương và đạo đức.

Chúng ta người học đạo, lòng không oán hờn dù có bị hàm oan thì đường đạo vẫn vững bền. Tâm ta thật có Trời Phật chứng, miệng đời khen chê là cái thước để đo Chơn Tâm của hành giả mà thôi.

Phước lớn của anh em Úc Châu là được Bề Trên ban chiếu: Một là khoá học Kinh A Di Đà; Hai là khóa học Địa Ngục Du Ký. Tôi không có được cái may mắn dự hai khóa học đó, nhưng được nghe qua băng những lời giảng giải của Đức Thầy, ân điển Bề Trên lúc nào cũng tràn ngập tình thương yêu các con Ngài, và Đức Thầy của chúng ta phải khổ công đọc từng lời, giảng giải từng chữ cho chúng ta hiểu. Ôi! Công khó nhọc đó biết đến bao giờ mới có cơ hội để đền đáp phải không các anh chị? Chúng ta người đang trên đường tu học, lỡ làm buồn một ai còn thấy hối hận, còn Đức Thầy của chúng ta, Ngài có buồn không khi thấy con Ngài bị thử thách mà sa ngã. Anh chị âm thầm khóc trong buồn tủi, Thầy vẫn âm thầm khóc trong tình thương yêu tận độ con Ngài. Trong Thiên Chúa Giáo có câu “Phước Cho Những Ai Không Thấy Mà Tin”, hãy vững lòng tin đi các anh chị, tin rằng Thầy chúng ta vẫn thương yêu che chở cho từng đứa con dù nó tốt hay xấu.

Khi tu đạo, chúng ta hãy nhìn hai gương: Một là “Đức Quán Âm Thị Kính” vì lòng từ bi hạnh nhẫn nhục mà thành Bồ Tát; Hai là “Bà Thanh Đề” vì một phút sân si oán hờn mà phải sa địa ngục, và chúng ta hãy nhìn gần hơn nữa là Đức Thầy của chúng ta đó, bị các anh em ta đem ra mổ xẻ. Thầy vẫn là Thầy, vẫn đem chơn lý truyền trao cho đời, ta học đạo chỉ mong lấy bình an cho tâm hồn thì đâu chấp nệ lời khen chê của đời. Sống thực với lòng đem chơn tâm phục vụ cho đời, dù ai nhận hay không vẫn vui hành đạo các anh chị nhé!

Thầy chúng ta năm nay tuổi đã bát tuần, nhìn lại anh em chúng ta còn bao nhiêu năm nữa, gắng mà tu cho rốt ráo để ngày Thầy quy ẩn được an vui.

Lời lẽ thô sơ, chơn ý thiện lành kính dâng các huynh tử Vô Vi. Thành tâm nguyện cầu Đấng Cha Trời, Đức Tổ Sư, Đức Phật Già Lam, Đức Phật Vĩ Kiên soi sáng chúng con.

Nam mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.

Kính Bút,

Như Mai

Sydney - Australia 15/07/2002